

“ Můj lid, který se nazývá mým jménem, se pokoří a bude se modlit a vyhledávat mě a odvrátí se od svých zlých cest, tehdy je vyslyším z nebes, odpustím jim jejich hřích a uzdravím jejich zemi. ”

2 Par 7, 14.

DUBEN 2020

CASD Valašské Meziříčí

Úkoly

- 4.4. – Jedinečnost Bible
- 11.4. – Původ a podstata Bible
- 18.4. – Pohled Ježíše a apoštolů na Bibli
- 25.4. – Bible jako základ naší teologie

Rozpis učitelů a kázání

S ohledem na nařízení vlády o vyhlášení nouzového stavu z důvodu ohrožení zdraví v souvislosti s prokázáním výskytu koronaviru bude rozpis učitelů a kázání zveřejněn po ukončení nouzového stavu.

Blahopřání k narozeninám

- 2.4. – Jan Bureš

ADRA Klub zdraví informuje

Na měsíc duben byly v plánu tyto besedy. Jejich uskutečnění závisí na rozhodnutí vlády o zrušení nouzového stavu.

2.dubna – Kanada mýma očima III., Jarek Šlosárek

9.dubna – Umění (ne)stárnout, aneb a léta běží, Hana Machová

30.dubna – Čáry máry na Kanáry, František Tomanec

Duchovní úvaha v čase nouze a úzkosti

Na některé otázky v dané situaci nenalézá snadno odpovědi ani věda, v naší době tolik rozvinutá, ale ani víra, aby se člověk nedopustil falešného zjednodušení. Nákaza, označovaná jako koronavirus, takového mezinárodního a světového rozsahu se dotýká nás všech, ať jsme jakéhokoliv vyznání nebo náboženské vyznání nemáme.

Lidstvo ve svých dějinách čelilo mnohým těžkým situacím a událostem, včetně šířících se zhoubných nákaz. Martin Luther a Jan Amos Komenský ve své době v čase nákazy vyzývali k víře i v ohrožení a nebezpečí života, k dodržování hygienických zásad a zachovávání etického jednání. Duchovní mají být těmi, kteří druhé v obtížných životních chvílích posilují, neboť jako Boží služebníci se mají prokazovat mnohou vytrvalostí v soužení, tísní a úzkostech (2 K 6,4). Současně se nemají nerozumně vystavovat nebezpečí nákazy, jak to zdůrazňoval v pastoračních radách pro takovou situaci Martin Luther. A Komenský nabádal k tomu, že i v obtížných a kritických podmínkách šířící se nákazy je potřebné jednat s lidským soucitem a zdravým rozumem.

Pro nás je taková situace zcela novou zkušeností. Od 10. března letošního roku se začala opatření vlády České republiky zpřísnovat. Omezení jsou nutná, aby se nemoc tolik nešířila a mohlo se předejít tomu, čemu se předejít dá. Když je člověk nemocen, tak se musí od druhých a od běžného života vzdálit, oddělit. Náhle se musí ne jednotlivec, ale celá společnost, celé národy a státy od sebe oddělovat.

Asi těžko bychom si představili, že v demokratické a liberální společnosti se na základě všeobecně platného zákazu uzavřou kostely a přestanou se konat bohoslužby a shromáždění. Na určitou chvíli se máme od sebe fyzicky vzdálit, abychom se o to více na naše společná setkání a bohoslužby těšili, až to opět bude možné.

Dostáváme se k podstatě a jádru duchovního života – k osobní víře a k osobní modlitbě. Jsme vedeni z velkého chrámu a slavnostní bohoslužby do uzavřeného pokojíku (Mt 6,6), do svého nitra a svého srdce (Ž 19,15). Modlíme se pravidelně v tichu soukromí modlitbu Páně „Otče náš“. I když jsme sami, jsme skrze ni spojeni s druhými. V této modlitbě se vyskytuje jako poslední prosba zvolání „zbav nás od zlého“ (Mt 6,13). V tomto čase má tato prosba zcela konkrétní obsah, jako touha srdcí

křesťanů z různých míst světa, aby Bůh od nás vzdálil a odvrátil nebezpečnou nákazu. Modlíme se, aby nás Bůh před tímto zcela konkrétním zlem chránil. Není to prosba jen za nás osobně, ale i za druhé lidi – z jakékoliv církve, z jakékoliv země. Křesťan nemůže být soustředěn jen na vlastní blaho, ale naše víra je odevzdáním sebe i druhých – lidí známých i neznámých – do Boží ochrany, která je jako blahodárný stín, bezpečný úkryt a přikrývající křídla (Ž 91,1-4). Víra spoléhá na Boha, že je v každém okamžiku s námi, a to i v nouzi, strádání, sebeomezení, nebezpečí i ve všech nových situacích, které jsme dosud neprožili.

Tomáš Butta, CČSH

Jan Amos Komenský v dobách epidemií

Za svůj život zažil Jan Amos Komenský nejméně **tři morové rány** neboli epidemie. Ve dvanácti letech mu krátce po sobě zemřeli oba rodiče a dvě sestry, zřejmě v důsledku moru. Ujala se ho teta Zuzana Nohálová ze Strážnice. Později Komenský napsal knihu *O sirobě*, kde ukazuje, jak je možné se vyrovnat se ztrátami blízkých.

V roce 1622 během moru zemřela Komenskému milovaná žena Magdaléna a dvě děti, z nichž malého synka Komenský ani neviděl, protože po bitvě na Bílé hoře se musel ukrývat před pronásledovateli. Nevíme, zda si jeho žena ještě přečetla malou knížku, kterou pro ni s láskou napsal: *Přemýšlování o křesťanské dokonalosti*, kde ji ve věnování oslovuje: „Klenote můj, po Pánu Bohu nejdražší...“

V tomto období osobní i národní tragédie Komenský nachází útěchu v Bibli a osobním vztahu s Bohem. Dokonce lze říci, že se z depresí, kterým propadl, „vypsal“. V období několika let napsal deset spisů, jimž se začalo říkat útěšné. Jsou to krásné knihy, v nichž Komenský ukazuje, jak si uprostřed zmatků a životních bouří udržet pokoj. Co Komenskému pomohlo vyrovnat se se ztrátou ženy, dětí, zaměstnání, bezpečí domova a vlasti?

V listu Montanovi to popisuje takto: „Když temnoty zhoustly a zdálo se, že už není naděje na lidskou pomoc ani radu, byl jsem zmítán úzkostmi bez konce a volal jsem v hluboké noci (kterou jsem s několika předešlými prožil beze spánku) k Bohu s velkou naléhavostí. Vstal jsem a začal si číst Bibli a modlil se, aby mi Bůh neodepřel svou duchovní útěchu, když už žádná lidská nestačí. Namátkou jsem v Bibli otevřel proroka Izajáše a se vzdycháním jsem četl dál a dál. Když jsem pocítil, že se zármutek rozptyluje, popadl jsem pero a své předešlé úzkosti a všechny Boží protileky začal zapisovat.“

Vidíme, že Komenský našel útěchu v Boží přítomnosti. A tuto útěchu pak skrze knihy předával dalším, kteří byli podobně postiženi. Skrze víru v Ježíše Krista prožil osvobození z úzkostí, od strachu ze smrti, od obav z budoucnosti a stal se účinným povzbuzením pro mnoho generací Čechů

až dodnes. Ještě uvidíme, jak se člověk, který kvůli moru přišel o rodiče, sourozence, ženu i své děti, dokázal postavit dalšímu moru beze strachu z nakažení. Ještě dříve se však podívejme na to, jakou radu nám Komenský dává.

„...nikde není žádný skutečný pokoj, dokud člověk nevpustí do svého srdce Krista a nespojí se s ním oboustranným a neporušitelným poutem lásky.“

Nakonec musel Komenský svoji vlast opustit, protože byl knězem Jednoty bratrské a ta byla postavena mimo zákon. Jediné dovolené náboženství bylo katolické. Odchází ze země v lednu 1628 a se svojí novou ženou Dorotou se usídlují v polském Lešně. Tam již v roce 1631 vypukne během války mor a nastává kritická situace. Lidé umírají ve velkém a nákaza se hromadně šíří. Nakažení lidé jsou ode všech opuštěni. Poláci a Němci tam žijící nechávají své sousedy umírat bez pomoci, někdy dokonce domy s umírajícími zapálí nebo nakažené vyženou do polí a lesů. Zemřelé buď vůbec nepochovávají, nebo jen někde zahrabou, takže psi je zase vyhrabávají a tak se nákaza šíří ještě více.

Češi, kteří tam žili, byli většinou příslušníky Jednoty bratrské, a jejich víra jim takové jednání nedovolovala. O nemocné a umírající se starali, ačkoli byli pro tuto službu nenáviděni. Komenský neváhá a hned píše knihu *Zpráva kratičká o morním nakažení*, kde vysvětluje, proč a jak je

třeba o nemocné pečovat. Knihu napsal nejdříve německy a ještě téhož roku byla vydána v Poznani.

O umírající Komenský pečoval a nákazy se nebál. Když uvážíme, že mu mor vzal rodiče, sestry, ženu i vlastní děti, je obdivuhodné, jakou odvahu, víru, statečnost a lásku v sobě měl. Nebyl to však on sám, byl to Bůh, který mu v těžkých dobách dával sílu a vytrvalost. Skutečné odpočínutí ode všech strachů a starostí našel v Ježíši Kristu, kterého osobně poznal.

Dnes zažíváme podobné situace, do nichž se dostal Komenský. Jeho rady mohou být i dnes užitečné. Pokud zažíváte úzkosti, strachy, využijte Komenského rady.

Ježíš řekl:

„Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny a já vám dám odpočínutí.“ Matoušovo evangelium 11,28.

„Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou.“ Zjevení Janovo 3,20

Zdroj: Staleté kořeny

Výzva ke společným modlitbám v těžké době

Církev adventistů sedmého dne se připojila k výzvě křesťanských církví v České republice, které zvou všechny sbory, farnosti a náboženské obce ke společným modlitbám po dobu trvání omezení pohybu osob.

Církev sdružené v Ekumenické radě církví vyzývají společně křesťany v České republice k modlitbám za nemocné a za lidi v karanténě, ale také za ty, kdo jsou v první linii boje s epidemií, za zdravotníky, policisty, vojáky, hasiče a za všechny, kteří svou službou a nezištnou pomocí nesou riziko nákazy.

Vyzýváme farnosti, sbory a náboženské obce členských církví ERC aby během bohoslužeb po dobu trvání omezení pohybu osob v modlitbách pamatovali na všechny ohrožené epidemií i na ty, kteří svým nasazením pomáhají obětem nebo udržují naši společnost v chodu.

K tomu mohou církve využít následující přímluvy a modlitbu:

Modleme se:

- za všechny země světa a za všechny lidi zasažené koronavirem, za všechny pozůstalé, kteří byli zasaženi smrtí svých blízkých a milovaných,
- za všechny mocné tohoto světa, za členy vlád a úřadů a za všechny, kdo se snaží skrze preventivní opatření zabránit eskalaci šíření epidemie,
- Za všechny lidi dobré vůle, aby respektovali nutná preventivní opatření, chovali se zodpovědně k sobě i ve vztahu k druhým, nepodléhali panice, zoufalství a rezignaci, ale nacházeli potěšení a naději v Pánu Bohu a přijetí a porozumění v kruhu svých blízkých,
- za lékaře, zdravotní sestry, zdravotnické záchranáře, hasiče, vojáky a policisty a mnohé další pomáhající profese, které přicházejí do styku s lidmi a jsou zvláště v těchto dnech vystavené

náporu fyzickému i psychickému, aby měli dostatek síly a také odvahu vydržet a nepodléhali rezignaci,

- za děti, studenty, aby měli v této době sebedisciplínu k učení a zvládali úkoly na ně kladené, aby nepodléhali pasivnímu trávení volného času a zahálce, ale nacházeli inspiraci k vlastnímu rozvoji,
- za učitele, aby dokázali správně motivovat žáky a studenty k samostudiu,
- za církve, duchovní a pastorační pracovníky, aby i v době zavřených kostelů, měli srdce otevřené pro lidi v jejich potřebách a mohli moudře a správně využít všech dostupných prostředků ke zvěsti evangelia prostřednictvím internetu, pastoračních rozhovorů, telefonů či jiných komunikačních kanálů,
- za pokoru a odevzdanost celé situace Pánu Bohu, za ochranu před nákazou, za milost pokání a novou orientaci na nepomíjející hodnoty v životě mnohých lidí.

Amen.

Modlitba v čase koronavirové epidemie

Prosíme, Pane, za uzdravení všech, kteří se nakazili, všude na světě, kam se jen virus rozšířil.

Prosíme tě za ty, kdo již ztratili své blízké, i za ty, které o ně nemoc ještě připraví.

Prosíme tě za lékaře, sestry a ostatní zdravotníky, dej jim inspiraci v jejich péči a chraň jejich vlastní zdraví.

Prosíme tě za moudrost pro vědce, kteří všude na světě s nejvyšším úsilím hledají lék.

Prosíme tě za veřejné činitele, kteří musí přijímat těžká rozhodnutí a rozhodovat o izolaci a karanténě, aby zastavili virus; prosíme tě ale i za ty, kteří jejich rozhodnutí těžce nesou a mají pocit, jako by byli uvězněni.

Prosíme tě za všechny, kdo jsou nespravedlivě stigmatizováni pro svou rasu, národnost nebo etnickou příslušnost.

Spolu se všemi křesťany na tomto světě chceme přinášet Kristovu uzdravující přítomnost a pokoj do těchto těžkých časů plných bázň.

Prosme také Boha, aby nám v této celosvětové krizi nedal zapomenout

na miliony Božích dětí, které žijí v místech bez zdravotní péče. Ať Bůh otevře naše srdce, ale i naše materiální zdroje a naši politickou vůli k pomoci, aby se naděje na lepší budoucnost mohla stát realitou pro všechny Boží děti.

O to prosíme tebe, Bože, náš stvořiteli,
pro utrpení a smrt našeho Pána Ježíše Krista, který nás vykoupil,
v síle Ducha Svatého, který v nás uskutečňuje Boží vůli.

Útěcha

Holčička se vrátila od sousedky, které právě tragicky zemřela osmiletá dceruška. „Proč jsi tam chodila?“ ptal se jí tatínek. „Abych potěšila její maminku.“ „Jak jsi ji mohla potěšit ty, taková malá?“ „Sedla jsem si jí na klín a plakala jsem s ní.“

Když někdo poblíž tebe trpí, plač s ním. Jestliže je někdo šťastný, směj se s ním. Láska se dívá a vidí, poslouchá a slyší. Milovat znamená cítit spolu se všemi živými bytostmi. Kdo miluje, objeví v sobě nekonečné prameny útěchy a účasti na trápení druhých. Jsme jako andělé s jedním křídlem – můžeme letět, jen když se držíme v objetí.

Zdroj www.dama.cz/clanek/pribehy-pro-potechu-duse

ČTVRTSTOLETÍ ADRY VALMEZ miniserál na pokračování, část druhá

Neuplyne ani celý měsíc a opět míříme k jihovýchodu. Známa liazka, tentokrát i s vlekem, autobus plný darovaného ošacení a hned dvě avie. Jednu z nich si i s šoférem vypůjčil už vzpomínaný Čmelák od liptálské Lipy. Její nákladový prostor je až po strop zaplněn kartony s čerstvými vajíčky darovanými Slováckými drůbežářskými závody. V miniaturním prostoru se mezi bohatou vaječnou snůškou uvelebí rovněž moje maličkost ve společnosti tehdy ještě mladého a perspektivního Petra Kimlera. Třímístnou kabinu kromě obou řidičů zahřívá také členka vsetínského sboru, Dana Geržová. Nabídku svérázné cestovní kanceláře totiž kupodivu neodmítá.

Reakce na podobné výpravy bývají různé. „To jsme tak bohatí, že máme na rozdávání!“, prohodí poněkud jedovatě učitelka procházející v Čalově se skupinou dětí kolem čtyř plně naložených

převravních vozidel. „A nezdá se vám, že to s tou pomocí přeháníte?“, utrousí o pár kilometrů dál službukonající pohraničník na čáře v Medvedově. Drtivá většina smrtelníků našťestí vyznává staré dobré principy odvozené ze známé Knihy knih. Že je například „lepší dávat než brát“, že „štedrý člověk bývá bohatší“ a tak dále a tak podobně. Že se takovéto aktivity krutě nelíbí negativním „mocnostem v povětrí“, netřeba samozřejmě připomínat. Logicky se proto snaží podobné snahy likvidovat nebo alespoň patřičně zprotivit...

Červenými kříži vyzdobený „cirkus“ překoná bez problémů nekonečnou podunajskou nížinu a po mnoha hodinách jízdy zastavuje na rumunské hranici. „Drum bun!“, popřejí nám šťastnou cestu usměvaví celníci a my v bláhové naději, že se pozdrav promění ve skutečnost, odhodlaně pokračujeme k východu. Zklidněná politická situace už umožňuje noční přejezdy, což se ale v těchto zeměpisných šířkách neobejde bez nejrůznějších překvapení. Přidá-li se k husté tmě ještě hustější mlha, jako v našem případě, je o adrenalinové dobrodružství, hraničící s horrorem, dozajista postaráno. Silnicí, jejíž okraj místo obvyklé bílé čáry avizuje pouze větší vrstva bláta se neodvažujeme jet rychleji než dvacítkou třicítkou v hodině. Přestože jsme už někde za půlnocí, potkáváme neosvětlené cyklisty kličkující zásadně prostředkem cesty a samozřejmě také naprosto volně se pohybující zvířata. Vrchovatě naložené koňské povozy jsou při svých spanilých nočních jízdách naštěstí označeny alespoň planoucí loučí.

Po ránu je už mlha trochu průhlednější, zato přibývá náledí. Silnice stoupá, klesá, pořád se klikatí a vede nás vesnicemi, které o vysokém životním standardu zrovna nesvědčí. Před polednem, kdy už máme za sebou dvanáct set kilometrů a nějakých třicet hodin takřka nepřetržité jízdy, se před námi konečně rýsuje silueta cílového Brašova. Už už se tam vidíme, když nás v mlze a na náledí začne předjíždět hned několik místních pirátů s osobáky. Z protisměru se však náhle vynořuje těžký vojenský kamion. Rudova liazka prudce brzdí. Divokým domorodcům se díky tomu podaří po krkolomných manévrech kolizi uniknout, ne tak ovšem jedné z našich avii. Slováckými vejci obtěžkané vozidlo jde do smyku a zastavuje se až o zadní část vleku Rudovy soupravy. Za námi se řítící místní kamioňák to raději řeší dobrovolným výletem do osetého pole.

Setina sekundy změnila tvář liptálské avie k nepoznání. Jakýmsi zázrakem však zůstalo nepoškozené celé přední sklo, jakož i většina předních světel či blinkrů. A světe div se, nerozbilo se víc než pět šest vajíček! Coby „expert na Rumunsko“ jsem okamžitě vyslán do akce. Co nejdříve vyhledat policii, sepsat protokol o havárii a tak dále a tak dále. Pár balíčků kakaa dělá divy. Z obávaných příslušníků nechvalně známé

Securitate se jako mávnutím kouzelného proutku stávají nejlepší kamarádi. Dar jazyků pravděpodobně zafungoval, protože dlouhý úřední záznam popisující průběh nehody je nakonec na světě. Uniformovaní strážci zákona poté s blikajícími majáčky, houkající sirénou a absolutní předností v jízdě provedou celou naši kolonu rušným městem až k místnímu adventistickému sboru. Poté, co byla v prvních dnech revoluce značná část dobročinné pomoci zneužita vychytralými překupníky, Červený kříž využívá k uskladnění a následné distribuci darovaných věcí takřka výhradně místní křesťanské církve.

Potraviny, ošacení a také neporušená česká vajíčka postupně mizí v útrokách poměrně prostorné církevní budovy. Věřící se začínají scházet k pravidelné páteční večerní bohoslužbě. U vchodu hlídají dva uniformovaní samopalníci se slušnou zásobou nábojů. Není to prý tak dávno, co byla přepadena a vyloupena podobná křesťanská budova s uskladněnou humanitární pomocí z ciziny. Každopádně oba vojáci působí na pozadí s vyobrazeným nazaretským poslem pokoje a bratrské lásky hodně, ale hodně nezvykle. Je samozřejmé, že se i v tomto poměrně velkém

městském sboru účastníme bohoslužeb. Po jejich skončení jdeme s Danou, Petrem a Čmelákem na obhlídku nedalekého centra. Nevím, jak ostatní ale já prožívám nemalý šok. Poprvé v životě se setkávám s přímými důsledky krvavých bojů. Fasády jsou „vyzdobeny“ tisíci jizvami od kulek, vikýře na střeších ohořelé, tu a tam hromádky roztráštěného skla. U pietního místa s křížem, hořícími svíčkami a

několika věnci se občas někdo zastaví a v zadumání zahledí do blikajících plamínek. Kdoví, možná známý, snad kamarád či dokonce člen rodiny tu nedávno dokončil svou životní pouť. Jenom v Braşově jich bylo kolem stovky, tvrdí domorodci. Nezapomínají dodat, že v tom nejsou započítána ta mrtvá těla, která se teroristům podařilo odklidit neznámo kam. Zraněných je samozřejmě mnohem víc. Jeden z nich, který pomáhal u sboru skládat náklad, nám ukázal už téměř zahojený průstřel nohy ve stehně.

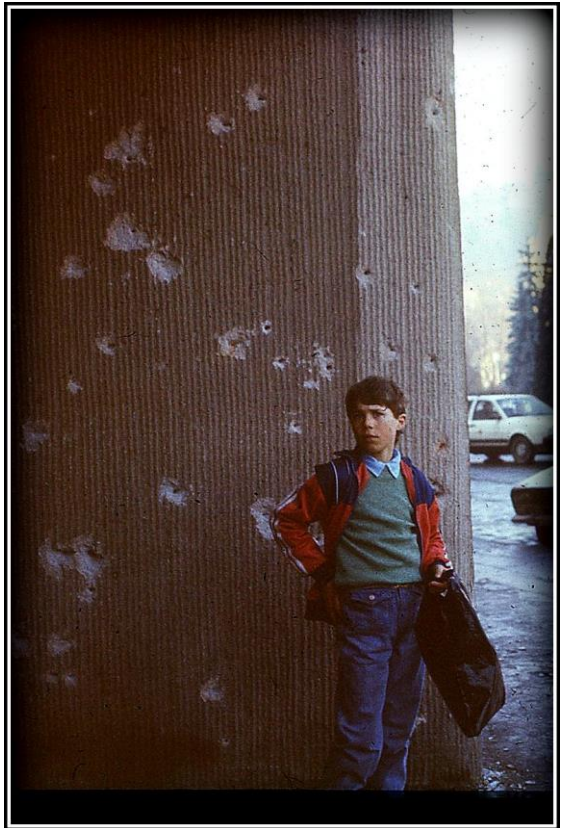
Místní tvrdí, že na straně Securitate bojovali dokonce i zahraniční studenti z nejmenovaných „spřátelených“ zemí. Je málo pochopitelné, že mezi nimi byli i studenti medicíny. Právě masakr v místní nemocnici, při níž byli údajně střeleni nevinní pacienti, přikládají někteří jejich bojové aktivitě. Až tady si začínáme naplno uvědomovat propastný rozdíl mezi naší sametovou a jejich krvavou revolucí.

Někdejší příslušníci zmiňované Securitate nám mezitím v kakaovém opojení zajišťují místo k opravě avie. Místní mechanici spolu s liptálským řidičem svařují, vyklepávají a všelijak vyrovnávají veškeré deformace, až se jim podaří nákladřák dostat do jakž takž

provozoschopného stavu. Do kabiny ovšem odevšad táhne, takže šoférům nezbyvá než na celé zpáteční cestě řídit v teplém kabátě, ušance a huňatých rukavicích. To vše při únorových, převážně nočních teplotách. Čmelák i tentokrát za volantem pravidelně střídá svého kolegu, takže se jej můžete dodatečně zeptat, jaké slasti vás mohou potkat, když se někdy neprozřetelně upíšete dobročinným aktivitám.

Přestože se Náčelník temných mocností i tentokrát přímo ukázkově snaží, vše nakonec dopadá nad veškerá očekávání. Šikovní valašští autoklempíři dotahují opravu kabiny k dokonalosti a pojišťovna dává navíc prachy na novou. Liptálská Lipta tak v konečném důsledku na akci neprodělá, ale právě naopak.

Hned při prvním smočení v humanitární oblasti tak můžeme objevit jednu takřka neměnnou zásadu: Kdykoliv chcete v dobrém úmyslu a nezištně vykonat cokoliv dobrého, aktivizujete neviditelné podsvětí, které se vám patřičně odmění. Protože ale nemá absolutní moc, karta se stejně nakonec obrátí. Někdy hned, někdy později a někdy až na konci časů. Protože ten úplně Nejvyšší je jednoznačně na vaší straně. Pokud má zmiňovaný Ruda Reitz pravdu, potom je pomoc strádajícím samým vrcholem bohoslužby. A té dokáží porozumět i ti největší analfabeti...

ADRA COVID-19 sbírka: Rychle a pohodlně přes www.darujme.cz

ADRA vyhlásila minulý týden veřejnou sbírku, která slouží na pokrytí nákladů souvisejících s dobrovolnictvím – na pojištění, platbu za pohonné hmoty na rozvoz potravin a léků, nákup ochranných pomůcek, koordinaci dobrovolníků a další potřeby.

Jsme vděční za nástroje, které vám umožní darovat rychle a pohodlně bez nutnosti vyplňovat údaje k platbám. Darujte přímo přes: <https://www.darujme.cz/projekt/1480>

Stále zároveň platí možnost platby převodem:
číslo účtu 66888866/0300, variabilní symbol 111.

Děkujeme! Pomáhat s Vámi je radost!

epic

Žij příběh, který stojí za to vyprávět.

PŘÁTELSTVÍ | CHVÁLY | DUCHOVNÍ INSPIRACE
VZTAHY | ZÁBAVA | PŘÍRODA

2. – 9. srpna 2020 | RS Křížanov
Host: **Tomáš Dymáček**

TOP pořady HopeTV v době karantény

Zastihla nás nezvyklá situace, a tak máme víc času než kdy jindy číst knihy, které jsme doteď odkládali nebo sledovat pořady, na které jsme neměli doposud čas. Doporučujeme vám TOP pořady z naší produkce!

Samostudiem ke kvalitnějšímu životu!

Poslední dobou se svět začal točit o něco pomaleji, a tak máme nyní více času pozastavit se nad základními otázkami našeho života: Proč jsme vůbec tady? Má to všechno nějaký větší smysl? V pořadu Hledání 2 procestujete z pohodlí svého gauče svět, nahlédnete do starověkého Kumránu nebo navštívíte deštné pralesy Jižní Ameriky, abyste zjistili, že za tím vším je něco víc. A blíží se to mílovými kroky! Série Majstrštyk pak poskytne pohled na duchovní otázky skrze známá umělecká díla. Možná proto je tento pořad obzvláště umělecky povedený!

Doma si v karanténě můžeme začít lézt velmi brzy na nervy. Dříve než se nadějeme, nás může stihnout ponorková nemoc. Co potom? Budovat partnerské vztahy můžete spolu se svou

drahou polovičkou nad **Projektem rodina**. Vztahová poradkyně Milena Mikulková vás provede různými epizodami vašich vztahů.

Baví vás dějiny?

Jestliže jste fanoušek dějin, otitulkovali jsme pro vás první sérii pořadu Kořeny víry. Vydáte se v nich na dobrodružnou cestu po celém světě,

příčemž budete sledovat samotné kořeny křesťanské reformace a setkáte se také s historicky velmi zajímavými osobnostmi. Co se týče dějin tuzemských, natočili jsme dokument **První adventista ve střední Evropě**, který mapuje stoleté dějiny adventismu ve střední Evropě. Sledovat také můžete dokument 1952 o represích, jimž Církev adventistů sedmého dne v 50. letech musela čelit.

Udělejte si popcorn doma!

Do kina se teď na nějakou dobu asi také nepodíváme, a proto je to výjimečná příležitost udělat si kino doma! Krásný dokument pro páteční

večer **Prožít klid** je uměleckým ztvárněním toho, jak lidé po celém světě prožívají sobotu. S popcornem v ruce můžete také sledovat celovečerní historický film **Řekni to světu**, který

je žhavou novinkou poutavě vyprávějící počátky adventního hnutí v 19. století. Film je opatřen českými titulky.

Nezapomínáme ani na děti!

Nezapomínáme ani na vaše nejmenší. Ihned po vypracování domácích úkolů jim za odměnu můžete pustit Příběhy pro děti (3–10 let). Postupně náš archiv doplňujeme také o starší animované dětské pořady — už nyní můžete sledovat Řetízky příběhů (5–8 let).

Křesťanský vtip

Kohn vidí v galeri obraz Narození Páně a říká si: "Ti křesťani jsou teda divní. Na šaty nemají, spí v chlévě, ale musí se nechat s holým zadkem vymalovat ausgerechnet od Rembrandta."

